

Competiție și creație

Caracterizându-se prin cultivarea unui repertoriu de calitate, atent la examinarea problematicii specifice omului contemporan, în raporturile sale complexe și multiple cu actualitatea, prezența teatrelor profesionale în Festivalul național „Cîntarea României” s-a dovedit esențială pentru situarea activității lor într-o permanentă stare de emulație și competitivitate.

Prin importante obiective pe care le-a propus, ca și prin amploarea sa națională și caracterul său de continuitate spirituală, festivalul a oferit, de-a lungul celor cinci ediții care s-au succedat, și oferă în continuare nu numai cadrul competițional, ci și dispozitivul axiologic necesar pentru dreapta cumpănire a contribuției literaturii dramatice și a teatrului contemporan la întreținerea climatului de creație specific zilelor noastre. În interiorul acestei ample și stimulative competiții naționale, cunoscutele reuniuni și colocvii „tematice” (organizate de Consiliul Culturii și Educației Socialiste, Asociația oamenilor de artă din instituțiile teatrale și muzicale, în colaborare cu autoritățile culturale locale și cu teatrele din Brașov, Bîrlad, Botoșani, Craiova, Galați, Piatra Neamț, Timișoara) și-au consolidat prestigiul de care se bucurau și au favorizat, în ultimele două decenii, o considerabilă lărgire a cercului de interes în jurul teatrului, printre cele mai diverse categorii de spectatori. Stau mărturie, dincolo de orice statistici, săliile adeseori nefcăpătoare ale teatrelor implicate în aceste veritabile competiții teatrale ale calității, ale eficienței educative.

Este meritul cert și incontestabil al acestui unic și original sistem competițional — ale cărui structuri sînt, ele însele, în continuă transformare și perfecționare — de a fi determinat o generală resurrecție a energiilor creatoare ale întregii țări, o nefcăpădită încredere în forțele proprii, prielnică salturilor calitative, mai ales în activitatea unor colective ce păreau și se simțeau pînă mai ieri marginalizate, realizându-se practic des-

centralizarea vieții teatrale, apariția unor noi și importante centre ale acesteia, în afara capitalei.

Simpla privire asupra palmaresului celei de-a cincea ediții a festivalului, cît și asupra distincțiilor oferite de amintitele reuniuni „de profil”, dovedește că noul sistem competițional a înlesnit accesul la performanță, aducînd în prima linie, alături de teatre de prestigiu recunoscut din București și din marile orașe ale țării, și așa-numitele „teatre de provincie”, ale căror disponibilități creatoare fuseseră multă vreme subestimate și „regionalizate”.

Concentrîndu-se în exclusivitate asupra spectacolelor cu piese românești originale, printr-o substanțială actualitate (deși — reluăm o observație mai veche — marele nostru repertoriu clasic va trebui să-și găsească locul de cinste ce i se cuvine), Festivalul național „Cîntarea României” a contribuit în bună măsură la afirmarea valorilor literaturii dramatice contemporane, la consacrarea unor opere, la diversificarea investigației tematice și stilistice pe care dramaturgia o întreprinde în viața societății românești de astăzi.

Pe itinerariile „Cîntării României” ne-am întîlnit de cele mai multe ori cu nume și opere de prestigiu ale momentului literar actual. Piese de Paul Everac (*Cartea lui Ioviță*, la Sibiu), D. R. Popescu (*Paznicul de la depozitul de nisip*, în două versiuni scenice la fel de expresive, la Craiova și Iași, *Piticul din grădina de vară* la Piatra Neamț), Tudor Popescu (*O dragoste nebună, nebună, nebună...*, la Timișoara, *Un suflet romantic*, la Reșița, *Lunga poveste de dragoste*, la Petroșani), Dumitru Solomon (*Soldatul și filozoful*, la Timișoara) au constituit de cele mai multe ori suportul unor spectacole de calitate, dovedind încă o dată că nu poate exista un bun teatru național fără o dramaturgie națională de valoare.

Important este că aceste lucrări și acești autori există, oferind o temelie trainică spectacolului românesc contemporan.